

Eu și marea

Stefan Doroftei Doimaneanu

Se zbuciumă marea
Zurlie, nervoasă,
Și plină de spumă
E tristă mireasă.
Se plânge întruna
La stânci și la diguri
Cuprinsă de doruri
Și valuri de friguri.

Printre țărmuri pustii
Răsfățate de val,
Cu furtuna mă plimb
Și beau din pocal,
Rafale de vânturi
Ce vor a mă frânge,
Dar marea mă cheamă
În brațe-a mă strânge.

Mă-nfig cu piciorul
În nisipul sticlos
Și-i dau voie ploii
Să mă ude vârtos,
Dar nu plec nicidecum
Chiar de-i mânâi pe zei
Marea cu flori la costum
Îmi dă zâmbetul ei.

Apusul mă prinde
De doruri vrăjit,
Doar valul în spumă
E cel necăjit,
Liniște-mi tace,
În gânduri surâde,
Și plină de visuri
În nori se ascunde.

Fantomele hâde
De pirați fără sorți,
Revin iar pe țărmuri
Precum niște hoți,
Pozând ca fantasme
În rom ghemuite,
Dansând pe nisipul

Cu midii strivite.

Mă iau și pe mine
În jocul drăcesc
Și cânt aleluia
Natural și firesc,
M-aplaudă-ntruna
Talazul, surprins,
Iar marea mă sărută
Prin farul aprins.